

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

כשרות

כמה גדול עונשו של המאכיל נבלות וטרפות

אור הזוהר 243 * אב תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

להשיג את גבולי חרוץ הוא, ויבוא בתחבולותיו אל הפרץ ויקפח את פרנסתו.

אז התחיל העשיר לפיסו בדברים ולחזקו בדברי אמונה ובטחון ויאמר אליו: 'הלא יהודי אתה ועליך להאמין בדברי חכמינו זכרונם לברכה שאמרו: "כל מזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה ועד ראש השנה ואין אדם נוגע במה שמוכן לחברו אפילו כמלא נימא". ואם מאמין אתה בדברי חכמינו, הרי תדע שלא יועילו לו לעריך התחבולות הכי חרוצות, על כן לא תירא בפני בעל דינך הקשה. ואני, בבואי מן היריד, לא אסור אל ביתי עד אשר אבוא אל הפרץ, ובכרצון העליון וחסדו הגדול אהיה שליח לטובתך'.

אחר הדברים האלה קים בו העשיר את הכתוב: "תנו שכר לאובד ויין למרי נפש" וישתנו שניהם לחיים ולהצלחה וישלחנהו לביתו לשלום.

ויצא המוֹזג מבית העשיר ויבוא אל אשתו ויספר לה את כל הדברים אשר דבר עם העשיר ולבו מלא תקנה לימים יבואו.

אך אשתו לא מצאה נחומים בדברי הגביר אשר דבר על לב בעלה, ותבך ותדבר אליו דברים בוטים כמדקרות חרב, לבה היה מלא יאוש ופחד והיא ראתה בעיני רוחה את מסיג גבולם כשהוא הולך אל הפרץ ומנשל אותם מעל פרנסתם.

בעלה ישב ולא יכול להשיב לה דבר, וכשהתחיל לפיסה, לדבר על לבה ולחזקה בדברי אמונה ובטחון, פרצה בבכי וביללה והאשימה אותו שהוא ורק הוא אשם בכל האסון אשר קרה להם.

לו היה בא אל העשיר איש אחר, לא היה מסתפק במשלים ובדברי כפושין לבד, לא היה נפטר ממנו עד אשר ילך אל הפרץ ויסדר את הכל בכי טוב.

ככה עברו על המוֹזג ימי ריב ורגז ובביתו אין שלום ושלנה, אך סוף סוף חלפו ימי היריד אשר בלייפציג, והעשיר קים את דבריו, עוד לא דרכו רגליו על מפתן ביתו, סר אל בית הפרץ ודבר אתו על דבר המוֹזג ונחירתו, ודבריו מצאו מסלות בלבבו.

כאשר יצא העשיר מבית הפרץ, שלח לקרא את המוֹזג וחדש את החוזה לעשר שנים.

לבעל הב"ח (הבית חדש) היה תלמיד אחד עשיר ובעל צדקה שהגאון היה מלמדו הלכות צדקה יום יום כי חשש האיש פן לא יקלע אל המטרה בצדקותיו אשר יעשה, גם מעשה הצדקה תורה היא שצריכה למוד' היה אומר תמיד שלא נכלם ולא נכשל במעשיו הן בכמות והן באיכות וכל מעשיו הצדקה של העשיר הנגלים והנסתרים היו כלם על פי עצת הגאון בעל הב"ח עליו השלום.

פעם אחת בא אל הרב הגאון מוֹזג אחד וספר לו כדברים האלה לאמר:

'הנה זה עשרות בשנים אני חוכר את בית היין מאדוני הכפר ועתה בא יהודי להסיג את גבולי, יום יום הוא דופק על פתחי הפרץ משדלהו בדברים ומבטיח לו הוספה גדולה ובלבד שיחכיר לו את בית היין.

מורי ורבי! הנה האיש הלז יורד לחיי בני ביתי, רחם נא עלי והצילני מן הצרה הזאת.

ויאמר אליו הרב:

'לך אל הגביר פלוני בן פלוני ותבקש ממנו גמילות חסד בגופו, שילך אל הפרץ וידבר עליך טובות באזניו, באשר אדוני המקום ישאו פנים אליו'.

ויצא המוֹזג מאת פני הרב ויבוא אל הגביר וידבר אליו את כל הדברים אשר דבר באזני הרב גם הפיל לפניו את תחנתו שימליץ עליו בפני הפרץ כעצת הרב.

העשיר שמע את כל דברי היהודי והבטיח לו לדבר עם אדוני המקום בדבר בית היין.

אך המוֹזג לא הסתפק בהבטחת הגביר והפציר בו מאד שילך מיד וימהר לדבר עם הפרץ שלא יקדמונו העריץ במזימותיו.

אז התנצל העשיר ואמר לו עליך לחכות עוד ימים מספר עד אשר אסדר את עניני מסחרי ליריד הגדול אשר בלייפציג כי זמנו עובר ואם לא אסדר את הכל בימים הקרובים אפסיד את רוב הוני.

כאשר שמע המוֹזג את דברי העשיר התחיל לבכות ואמר: 'אם כן הדבר, אנא אני בא? הלא העריץ אשר בא

אחר הדברים האלה לקחו את האיש והובילוהו אל היכל בעלי תשובה.

ומיד נקראתי אני לבוא אל המלך.

כאשר שמעתי את שמי מפרש יוצא מפי הכרוז התחילו ארכבותי דא לדא נקשן. אולם חסדי ה' היו עלי ויצאתי זכאי בדיני.

ותכף באו מלאכי שלום והוליכו אותי בקול רנה ושיירה להיכלי אשר בגן עדן.

שערי גן עדן נפתחו לפני באורה ושמחה וריח ניחוח עלה באפי אשר אין לשער אותו, טעם כזה לא טעמתי כל ימי היותי על הארץ.

ויהי כאשר דרכו כפות רגלי על סף שערי גן עדן והנה ראיתי מלאך אחד פוסע פסיעות קטנות לקראתי גונח ומתאנח והוא נגש אלי ונצב לי לשטן בדרך.

ואשאלהו לאמר: 'מי אתה ומה עשיתי לך שאתה בא לסגור את דרכי בפני'.

ויען ויאמר: 'אני הוא המלאך שנברא מגמילות חסד שעשית עם המוזג בשעה שהלכת אל הפריץ לדבר עליו טובות'.

כאשר שמעתי את הדברים האלה יוצאים מפי המלאך נבהלתי מאד ואמרתי:

'וכי אפשר הדבר שמלאך של גמילות חסדים יתנצב לשטן לי בדרכי, הלא אנכי מהרתי אל הפריץ תכף בבואי מן היריד והצלתי משפחה שלמה מישראל'.

אולם המלאך ענה ואמר: 'אמת הדבר שעשית טובה ליהודי ההוא, אך אינך יודע כמה דמעות נשפכו על ידך טרם בוא הישועה, וכמה מריבות וקטטות היו בין האיש והאשה עד אשר נסעת אל הפריץ'.

ודע לך כי כל המעשים האלה בספר נכתבים והם דורשים מאת הבית דין, צדק ומשפט לדון אותך כפי החק'.

אז אמרתי לו: 'הלא לא עשיתי זאת מרע לב, אלא כדי להציל את כספי, ולולא נסעתי ליריד הזה, הייתי מפסיד את רוב הונ'.

אך טענותי לא הועילו, ועוד הפעם החזירו אותי לבית דין של מעלה, ואחרי דין ודברים הוציא הבית דין פסק חדש, עלי לשבת בשערי גן עדן ולא להכנס פנימה כמספר הימים אשר המתין המוזג עד שובי מן היריד אשר בלייפציג.

עוד לא כלו לקרא את הפסק ושני מלאכים קלים אחזו בי והביאוני לשערי גן עדן.

כמה ימים ישבתי שם, לא אדע, אך לי היה דומה כאלו יושב אני ימים ושנים וגדול היה צערי בימים ההם שאין לתארו במלים, כלות הנפש ממש היתה לי בכל רגע ורגע אל מקום מנוחתי שראיתיו מרחוק ואליו לא באתי.

ביום השני ספר הרב הגאון את החלום בפני קהל ועדה, ואמר: 'שמעו וראו עד כמה צריכים בני אדם להיות נזהרים בכל מצוה שלא להחמיץ אותה'.

ועל אחת כמה וכמה במצוות שבין אדם לחברו כגון צדקה וגמילות חסדים שחיי בני אדם תלוין בהם, צריכים להיות תמיד מן הזריזין מקדימין למצוות'.

לימים, נפטר העשיר והלך לבית עולמו, בני העיר קראקא הספידוהו כהלכה והביאוהו למנוחת עולמים כאשר נאה לגביר בעמו.

לילה אחת בא בחלום אל רבו בעל הב"ח ואמר לו:

'באתי אליך מורי ורבי לספר לך איך קבלו את פני בפמליא של מעלה אחרי מותי'.

בבואי שמה בפעם הראשונה מצאתי כמה נשמות מרחפות ומחכות ליום הדין, וביניהן שני נשמות שהפכתי אותן בהיותי עוד בעולם התחתון.

הנשמות הללו היו נשמתן של שני קצבים שהאכילו גבלות וטרפות לקהל ה' אשר בקראקא ימים רבים.

אחד מהם בא אליך, מורי ורבי, עוד בימי חיי והתודה על עונו ובקש ממך תקון ודרך תשובה'.

'כן' אמר הרב, 'אמת נכון הדבר, אחד מהם חזר בתשובה שלמה והשני לא התחרט ומת מות רשע'.

'אך פתאום שמעתי קול מכריז' המשיך העשיר את ספורו המצמרר, 'והקול נשמע בכל העולמות לאמר פלוני בן פלוני יבוא לפני בית דין של מעלה'.

והנה נכנס איש וכלבים עזי נפש אצים רצים לפניו ומאחוריו, במהומה של נביחה, והם טוענים שהאיש הזה הסיג את גבולם וגזל מהם את הנבלות והטרפות שהן מנת חלקם מימות עולם ומכר אותן לבני אדם.

ופתאום השלך הס ובת קול יוצאת ומכריזה בחרדה:

'טפה סרוחה איך לא פחדת מפני היום הדין? איך העזת פניך להאכיל את בני גבלות וטרפות'.

אך הקצב היה נבוך ולא ענה מאומה, ותוף כדי דבור אחזו בו והשליכוהו אל תוף עמקי שאול והוא נאבד מתוף הקהל ואיננו.

אחר כף הכריזו עוד הפעם:

'פלוני בן פלוני יבוא לפני בית דין של מעלה'.

נכנס חברו בפחד ורעה ונעמד לפני בית הדין.

והנה נשמע קול שואל בכעס ורגז:

'טפה סרוחה איך לא פחדת מלהאכיל גבלות וטרפות לבני'.

עוד לא גמרו את השאלה והנה נשמע קול דממה דקה, בא מלאך מליץ אחד ובדו פסק דין מבית דינו של הב"ח ועדים מעידים שקים זה מה שכתוב בזה.

מיד פרשו את המגלה ויקראו בה כדברים האלה:

'פלוני בן פלוני שהאכיל גבלות וטרפות לעם ה' חטא בכפלים, למקום ולבריות. כמה שנוגע לבריות הרי גזל את הרבים

כי לקח מחיר של בשר כשר בעד בשר טרפה ואין לו תקנה אחרת, רק להקדיש את כל נכסיו לצרכי הרבים. ומה שנוגע למקום עליו להסתפק בלחם צר ובמים לחץ ושב ורפא לו'.

והעדים מעידים שמאותו יום ואילך הקדיש הקצב את כל נכסיו לצרכי הרבים והוא נשאר בערום ובחסר כל ובפלה את ימיו בצומות ובתחנונים לפני האלקים.